

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: H. Q. D., narozený dne X,
státní příslušnost: X,
naposledy známým pobytem na propustce s adresou: X,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 29. 8. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2022, č. j.
OAM-110/LE-BA02-HA13-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 15. 6. 2022 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svou žádost odůvodnil tím, že chce v ČR zůstat, neboť zde má malou dceru, o kterou střídavě pečuje se svou bývalou manželkou.
2. Žalovaný neudělil mezinárodní ochranu žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Žalobce uvedl, že trvalý pobyt mu byl zrušen kvůli tomu, že byl trestán. Pobyt žalobci byl pravomocně zrušen dne 31.

10. 2020. Následně mu byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů ode dne právní moci, případně do 30 dnů ode dne propuštění z výkonu trestu. Žalobce však z ČR nevycestoval a místo toho dne 15. 6. 2022 požádal o udělení mezinárodní ochrany, avšak až poté, kdy Policie ČR dne 8. 6. 2022 rozhodla o jeho správním vyhoštění. O pobytové povolení přišel žalobce vlastním zaviněním, neboť na českém státním území opakovaně páchal různorodou trestnou činnost, kvůli čemuž opakovaně vykonával trest odnětí svobody. Tuto skutečnost žalovaný správní orgán ověřil kontrolou opisu rejstříku trestů, který je součástí spisového materiálu žalobce. K uvedené skutečnosti žalovaný správní orgán dodal, že ačkoliv chce žalobce v ČR i nadále setrvat, jeho trestní minulost nesvědčí o jeho snaze úspěšně se integrovat do české společnosti. Žalobce je plně právně způsobilou osobou, je tedy za své činy odpovědný a měl by proto být připraven za své jednání nést i následky. Také skutečnost, že si správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod k udělení azylu. Žalovaný správní orgán konstatoval, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu podle odkazovaného ustanovení zákona o azylu. Jsou-li dány rodinné důvody, je potřeba vzniklou situaci řešit podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, který je k úpravě pobytu cizinců na českém státním území primárně určen. Žalovaný správní orgán dále konstatoval, že případné ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána, není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byly skrytě namířeny proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině, zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Žádné takové okolnosti však v případě žalobce žalovaným zjištěny nebyly.

3. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, v níž nesouhlasil se závěrem žalovaného. Žalobce namítl, že měl-li by se vrátit zpět do země původu, tj. Vietnamu, má obavy, že by se už v ní nedokázal začlenit do komunistické společnosti, neboť v demokratické České republice žije již necelých 20 let. Především se obává, že v případě návratu do vlasti by se na něj mohly zaměřit vietnamské státní orgány a mohl by začít být pronásledován pro podezření, že po tak dlouhé době života v Evropě se vrací do komunistického Vietnamu s pro tento stát škodlivými, režimu nehodícími se myšlenkami a nebezpečnými názory, v krajním případě začít být obviňován např. ze špionáže či velezrady. Při tom žalobce poukázal na napadené rozhodnutí, kde sám žalovaný na straně 7 až 8 detailně popisuje a vystihuje rozdíly mezi formální podobou vietnamské Ústavy a zcela odlišnou realitou politické situace a života ve Vietnamu. Žalobce má tak na základě výše uvedeného obavy z pronásledování z politických důvodů a z hrozící vážné újmy, konkrétně mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Dále žalobce uvedl, že zde má rodinu, kdy jeho bývalá manželka žije v Německu spolu s jeho dcerou, která má však trvalý pobyt hlášený v ČR, kde také podle žalobce často přechodně pobývá. Žalobce by se tak chtěl co nejvíce věnovat své rodině a ačkoliv zde má bohužel již trestnou minulost, která je mu velice líto, chtěl by se začlenit do zdejší společnosti a být jí co nejvíce prospěšný. Podle žalobce tak žalovaný špatně posoudil jeho životní situaci a nesprávně rozhodl o jeho žádosti.
4. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný sdělil následující: námitky žalobce neprokazují, že by žalovaný správní orgán porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu, zásady správního řízení či mezinárodní závazky ČR. Žalovaný odkázal na obsah správního

spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí ve věci. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu se zákonem o azylu, jednotlivými ustanoveními správního řádu a správními zásadami řízení, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, podrobným způsobem se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu azylového správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečné, objektivní a ve vztahu k dané věci za aktuální.

5. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Kontext žalobcovy žádosti pak významně dotváří následující: přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy Evropské unie ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaku podle zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva. Jak žalobce vypověděl v azylovém správním řízení, vycestoval z Vietnamu roku 2004, kdy vstoupil na území ČR. V ČR žalobce o azyl požádal až o 18 let později, a to až po svém zajištění za účelem správního vyhoštění. Již tyto základní souvislosti plynoucí ze spisového materiálu podporují tezi o účelovosti žalobcovy azylové žádosti. Přesněji o snaze žalobce legalizovat si na území ČR pobyt mimořádným právním nástrojem, a to „pět minut po dvanácté“.
7. Žalovaný napadené rozhodnutí opřel mimo jiné o dokument s názvem „Vietnam. Informace OAMP, 14. června 2022. Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv“. Z tohoto dokumentu vyplývá problém s repatriací pouze u těch občanů Vietnamu, „kteří byli odsouzeni v souvislosti s přestupkem proti národní bezpečnosti, případně těch, kteří vyjadřují kritiku vůči vládě“. Do této kategorie ovšem žalobce nespadá. Ani to ostatně netvrdí. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 15. 7. 2022 naopak sdělil, že nikdy nebyl „ani politicky aktivní“.
8. Soud v daném případě shledal, že napadené rozhodnutí je dostatečně přezkoumatelné a odůvodněné i ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany. Na udělení tohoto typu humanitárního azylu není právní nárok, je to institut zcela výjimečný a zákonnou podmínkou jsou důvody zvláštního zřetele hodné. Za ty nelze považovat situaci, že žalobci se zde narodila dcera, nebo že zde měl partnerský vztah. Jedná se o celkem běžnou situaci, kterou je třeba řešit podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.
9. Nelze akceptovat postup žadatele, který se domáhá humanitárního azylu poté, co v ČR pobýval mnoho let a o pobyt přišel proto, že se zde dopustil trestné činnosti, za kterou byl odsouzen a pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody. Toto nesvědčí o dostatečné integraci do české společnosti. Jestliže protizákonné jednání, zaviněné žalobcem, vedlo k tomu, že

ztratil pobytové oprávnění, nemůže se domáhat úspěšně důvodů zvláštního zřetele hodných na své straně, a v důsledku toho ani humanitárního azylu. Legalizace pobytu nemůže být důvodem zvláštního zřetele hodným.

10. Stejná argumentace platí i ohledně možnosti udělení doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Nelze se domáhat oddělení doplňkové ochrany z toho důvodu, že žadatel má zde rodinu a současně se trestnou činností připravil o pobytové oprávnění. Zvláště, když žadatelovi příbuzní doplňkovou ochranu nepožívají. K těmto účelům není doplňková ochrana určena.
11. Podle názoru soudu nedošlo v daném případě k rozporu s mezinárodními závazky, zejména s článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť není v daném případě dán takový zásah do soukromého a rodinného života, který by představoval porušení této úmluvy. Žalobce může rodinný život realizovat i v zemi původu, neboť jeho dítě má vietnamské státní občanství. Pouhé neudělení mezinárodní ochrany není bezprostředním důvodem k vycestování a nemůže být ani důvodem k porušení článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dcera s žalobcem navíc dlouhodobě nežije. Stejně tak s ním nežije žalobcova bývalá manželka – matka žalobcovy dcery. Obě dokonce bydlí v jiném státě. Jak sám uvedl žalobce, s dcerou se vidá jen o svátcích či prázdninách, kdy ho navštěvuje. Dále jí posílá peníze. Obě činnosti lze realizovat na území žalobcovy vlasti.
12. Žalobcově argumentaci rodinnými vazbami nesvědčí ani změny a rozpory v žalobcových výpovědích. V zaprotokolovaném podání vysvětlení ještě ze dne 6. 6. 2022 žalobce uvedl, že neví o překážce, která by mu bránila v odcestování z ČR. Rovněž se v tomtéž podání zmínil o tom, že se svými příbuznými je v kontaktu pouze telefonickým a že jeho bývalá žena žije v Německu s novým manželem. V domácnosti s nimi, podle žalobcových slov, žije žalobcova dcera.
13. Závěrem soud citačně odkazuje na rozsudek NSS č. j. 5 Azs 37/2003-46 ze dne 22. 1. 2004: *„Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.“* Nebo na rozsudek NSS č. j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“*
14. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 9. února 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně